

RECHTSTREEKS

VAN DE REDACTIE

Christus' geboorte: rechtstreeks van boven!

Deze maand:

- 1 **Van de redactie**
- 2 **Inleiding tot het Johannesevangelie**
- 3 **Zie, ik verkondig u grote blijdschap**
- 4 **Hij zal groot zijn**
- 6 **Het doel van de geboorte van Jezus Christus**
- 7 **De inschrijving op bevel van keizer Augustus**
- 8 **Het Hooglied**
- 9 **Een groot Licht**
- 10 **De geboorte van Jezus**

In dit nummer van Rechtstreeks veel artikelen over de geboorte van Christus. Maar niet alle artikelen gaan daarover. De inleiding op het evangelie van Johannes van J.N. Darby blijft lezenswaardig, al is deze broeder al in 1882 ontslapen. Zo schrijft hij over de discipelen: *Christus kon niet bij hen blijven, maar de Heilige Geest zou tot in eeuwigheid bij hen zijn. Christus had tot dan toe in hun midden verkeerd, maar de Heilige Geest zou in henzelf komen wonen. Bovendien zouden ze de Heer door de inwoning van de Heilige Geest leren kennen als de verheerlijkte Mens in de hemel. Wie Zijn geboden bewaarde, zou door Zijn Vader worden geliefd, en Hij – Jezus – zou Zichzelf aan hem openbaren.*

Koos Koelewijn schrijft naar aanleiding van Lucas 2:10 een artikel over blijdschap. Wat een wonder dat God juist in de dagen van geestelijke duisternis rond de geboorte van de Heer ineens grote blijdschap verkondigde: *Maar in de dagen rond de geboorte van de Heer Jezus was het zo duister geworden. In zo'n donkere nacht waren daar herders; en de heerlijkheid des Heren omstraalde hen... Dan kan het niet anders of die blijdschap moest wel klinken: 'Zie, ik verkondig u grote blijdschap!' Dat bewerkte iets in de harten van die herders; ze gingen met haast op weg naar het Kind.*

Ook Brian Reynolds schrijft verderop in dit nummer over het Licht dat geschieden heeft over mensen die in duisternis wandelden. Hugo Bouter schrijft over Christus' koningschap een artikel met de titel: 'Hij zal groot zijn'. Daarin stelt hij vast: *De troon van David is de troon die in Jeruzalem zal worden opgericht; het is niet Gods troon in de hemel. Het huis van Jakob is het letterlijke nageslacht van de aartsvader; het is niet de Gemeente van God (die geen aardse, maar een hemelse oorsprong heeft, omdat zij bestaat uit al diegenen die opnieuw of 'van boven' geboren zijn). Als wij Christus' verschijning liefhebben, zullen wij ons ook kunnen verblijden in dit aardse aspect van Zijn grootheid en heerlijkheid. Hij die eens door de wereld is uitgeworpen, zal met macht regeren. Zijn komst brengt een sabbatsrust voor Israël en voor de volken, ja, de hele schepping zal*

worden vrijgemaakt van de slavernij van de vergankelijkheid.

In zijn artikel over het doel van de geboorte van Christus schrijft Johan Schep: *De maagdelijke geboorte is het antwoord op ons probleem: Jezus Christus biedt geestelijk en ook fysiek leven. Hij kon sterven en weer opstaan uit de dood, doordat Hij zonder zonde geboren was. Wij zijn allemaal zondaren en sterven tweemaal: fysiek alsook geestelijk. De oplossing is Christus. Hij kwam als Mens en Hij stierf in onze plaats (2 Kor. 5:21). Jesaja 53 voorzegt dit reeds in detail. Zijn roep vanaf het kruis was: 'Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?'*

De WoordStudie gaat dit keer over Augustus' besluit dat het hele Romeinse rijk moest worden ingeschreven. Een citaat: *Als Augustus iets goed toescheen, dan resulteerde dat in een besluit dat hij krachtens zijn keizerschap vrij en onbelemmerd kon nemen – en dat had voor alle inwoners van zijn gezagsgebied, het Romeinse rijk, de waarde van een bevel. Alleen zal Augustus in dit geval niet geweten hebben welke bijzondere consequentie zijn besluit, zijn bevel, heeft gehad: namelijk dat de Heiland in Bethlehem geboren zou worden, conform de profetie van Micha 5. Zonder dat Augustus het wist, voerde hij met zijn besluit het besluit uit van Hem Wiens macht ver uitsteeg boven die van de keizer: het bevel van de Allerhoogste!* Ook in het artikel van William Kelly aan het eind van dit nummer komt de inschrijving ter sprake.

Ger de Koning schrijft deze keer in zijn artikel over het Hooglied iets wat wij uit dit boek kunnen leren over onze relatie met de Heer Jezus: *Als het ons werkelijk om een leven in gemeenschap met Hem te doen is, zullen we niet teleurgesteld zijn als Hij niet direct antwoordt of op een andere manier antwoordt dan wij ons voorstellen. Dan blijven we erop vertrouwen dat Hij het beste met ons voor heeft en volharden we in het zoeken naar Hem.*

Wij wensen u alvast van harte gezegende Kerstdagen toe en ook een goede jaarwisseling! Met een zegengroet namens de redactie, Gerard Kramer.

INLEIDING TOT HET JOHANNESVANGELIE

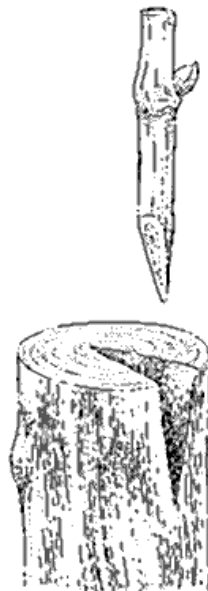
Hoofdstuk 14

In dit hoofdstuk wijst de Heer er eerst op dat Hij voortaan door het geloof met hen verbonden was. Nu Hij niet meer bij hen kon blijven op aarde, moesten ze in Hem *geloven* – evenals ze in God geloofden. Hij ging niet weg om rust te nemen en hen bedroefd achter te laten. Als dat het einde zou zijn geweest, had Hij het hun verteld. Maar Hij ging heen om plaats voor hen te bereiden in het huis van Zijn Vader, en dan zou Hij terugkomen en hen tot Zich nemen.

Daarna spreekt Hij over de voorrechten die ze hadden gehad terwijl Hij bij hen was, maar ook over de zegeningen die ze na Zijn heengaan zouden genieten. Ze wisten waar Hij heenging, want Hij ging naar de Vader en ze hadden de Vader in Hem gezien. Ze wisten de weg, want doordat ze tot de Heer waren gekomen, hadden ze de Vader gevonden (14:6).

Maar nu Hij heenging, zou Hij de Vader om een andere Trooster vragen. Christus kon niet bij hen blijven, maar de Heilige Geest zou tot in eeuwigheid bij hen zijn. Christus had tot dan toe in hun midden verkeerd, maar de Heilige Geest zou in henzelf komen wonen.

Bovendien zouden ze de Heer door de inwoning van de Heilige Geest leren kennen als de verheerlijkte Mens in de hemel. Wie Zijn geboden bewaarde, zou door Zijn Vader worden geliefd, en Hij – Jezus – zou Zichzelf aan hem openbaren. Als iemand Zijn woord bewaarde, zou Hij en ook de Vader tot hem komen en woning bij hem maken. Hij liet hun vrede na, en gaf hun Zijn eigen vrede (14:27). Verder verwachtte Hij dat de discipelen zoveel liefde voor Hem zouden hebben, dat ze zich zouden verblijden over Zijn heengaan naar de Vader en belangstelling zouden tonen voor *Zijn* geluk. Wat een heerlijk bewijs van gemeenschap!

Hoofdstuk 15

Christus neemt de plaats van Israël in en vervangt de *oude* wijnstok, die eens door God op aarde was geplant (Ps. 80). Maar Christus is de *ware* Wijnstok en de discipelen moesten in Hem blijven, en Hij in hen. Als iemand (niet van de elven) niet in Hem bleef, zou hij buitengeworpen en verbrand worden. Als zij in Hem bleven en Zijn woorden in hen bleven, zouden zij kracht bezitten. De afhankelijkheid van Hem en het vertrouwen in Hem komen dus op de eerste plaats, dan volgen de woorden die hun verlangens en gedachten zouden vormen. Door vrucht te dragen zouden ze op Hem lijken. Verder moesten ze in Zijn liefde blijven, en wel door Hem te gehoorzamen. Dit zou een volkomen blijdschap tot gevolg hebben. Ze moesten ook elkaar liefhebben, zoals Hij hen had liefgehad. Hij legde Zijn leven af voor Zijn vrienden, en zij waren Zijn vrienden. Omgekeerd konden ze Hem niet hun Vriend noemen, hoewel Hij wel een Vriend van zondaars werd genoemd. Hij wilde ook dat ze elkaar zouden liefhebben. De wereld zou hen haten, zoals ze Hem had gehaat.

Aan het slot van dit hoofdstuk noemt de Heer opnieuw de komst van de Trooster. De Heer zou Hem vanuit de heerlijkheid zenden, opdat Hij van Hem zou getuigen. De discipelen zouden ook van Hem getuigen, namelijk zoals ze Hem op aarde hadden leren kennen (15:26-27). In het vorige hoofdstuk werd de zending van de Trooster toegeschreven aan de Vader. De Heilige Geest zou hun alles in herinnering brengen wat de Heer had gezegd, opdat ze een goed getuigenis van Hem zouden kunnen afleggen. Maar de Heilige Geest zou ook de hemelse heerlijkheid van de Heer openbaren. In dit hoofdstuk zendt de Heer Hem van de Vader (Joh. 15:26).

ZIE, IK VERKONDIG U GROTE BLIJDSCHAP

Lucas 2:10

Wat een blijde aankondiging van de geboorte van onze Heer Jezus Christus! 'Grote blijdschap', zo werd er tegen de herders gezegd in de nacht van Zijn geboorte in de velden van Bethlehem. 'Weest niet bang, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die voor het hele volk zal zijn; want u is heden een Heiland geboren, die Christus de Heer is, in de stad van David'.

Er was zo weinig blijdschap in die dagen voor het volk Israël. Het land werd bezet door de Romeinen. Het volk wandelde in donkerheid, er was geen verwachting meer. In het laatste boek van het Oude Testament klaagde Maleachi: 'God dienen is nutteloos! Wat voor nut heeft het dat wij onze taak ten behoeve van Hem vervullen en dat wij in het zwart gaan voor het aangezicht van de Heere van de legermachten?' (Mal. 3:14). Er heerste donkerheid en de mensen waren moedeloos. Natuurlijk lezen we ook over blijdschap in de profeten. Jesaja spreekt over de eeuwige blijdschap die op hun hoofd zal zijn en over de blijdschap van de verlossing. En de profeet Jeremia spreekt over het Woord dat geworden is tot blijdschap. Ook in de psalmen lezen we over blijdschap: 'U hebt mijn rouwgewaad losgemaakt en mij met blijdschap omgord' (Ps. 30:11). En we lezen in psalm 43 over het opgaan naar de God van de blijdschap: 'Zend Uw licht en Uw waarheid; laten die mij leiden, mij brengen tot Uw heilige berg en tot Uw woningen, zodat ik kan gaan naar Gods altaar, naar God, mijn blijdschap, mijn vreugde' (Ps. 43:3-4).

Maar in de dagen rond de geboorte van de Heer Jezus was het duister geworden. In zo'n donkere nacht waren daar herders; en de heerlijkheid van God omstraalde hen. Ja, zo mogen we dat hier lezen. Dan kan het niet anders of die blijdschap moest wel te horen zijn: 'Zie, ik verkondig u grote blijdschap!' Dat bewerkte iets in de harten van die herders; ze gingen met haast op weg naar het Kind. Dat is ook met ons zo! Als we door genade de blijde boodschap horen en aannemen, zullen we Hem ook direct onze hulde brengen. Want Hij is het waard!

Koos Koelewijn (1927-2014) schreef regelmatig een overdenking voor de Thoolse Bode. Dit stukje dateert van 18 december 2007.

Wat een blijdschap was er bij de komst van de Heer Jezus op aarde. En toen Hij hier rondwandelde? Hij vertelde Zelf over de blijdschap die er is in de hemel is, zodra een zondaar zich bekeert! Hij maakte het mee hoe een zondaar als Zacheüs wenste Jezus te zien, en Hem met blijdschap ontving! En toen de Heer Jezus was opgestaan, lezen we de wonderlijke woorden dat de discipelen het van blijdschap niet konden geloven. Toch was er grote blijdschap bij Zijn komst in hun midden. En ook toen de Heer afscheid van de Zijnen had genomen en in de hemel was opgenomen, lezen we zo mooi: 'En het gebeurde, terwijl Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde en werd opgenomen in de hemel. En zij aanbaden Hem en keerden terug naar Jeruzalem met grote blijdschap' (Luc. 24:51, 52).

Als later de Heilige Geest is uitgestort, en inwonend is geworden in al Gods kinderen, lezen we over Samaria in Handelingen 8:8 de woorden: 'En er kwam grote blijdschap in die stad'. Grote blijdschap voor allen die geloven. In hetzelfde hoofdstuk lezen we over iemand, een enkeling die tot geloof in Christus kwam: 'hij ging zijn weg met blijdschap'.

Dat mag ook nu zo zijn: blijdschap door de prediking van de Heer Jezus. In Handelingen 13 lezen we dat de gelovigen vervuld werden met blijdschap en met de Heilige Geest. Dat gaat wel samen! Dat is nog steeds zo! Ook in ons leven met de Heer mag het zo zijn: een blijdschap die ons van vreugde laat opspringen. Zeker, er is ook moeite en verdriet in het leven. Maar diep in ons hart is er toch die basis van blijdschap. Zo schrijft de apostel Paulus aan de Korintiërs: 'als bedroefd, maar altijd blij' (2 Kor. 6:10). En toen dezelfde apostel over Christus mocht spreken en getuigen tegenover Koning Agrippa en andere belangrijke mensen, was er maar één die echt blij was en dat was Paulus – hoewel hij gebonden was! De blijdschap van het geloven in de Heer Jezus Christus gaat boven alles uit. Wat een genade met die blijdschap vervuld te mogen zijn. Die grote blijdschap is ook aan ons verkondigd. De Heer Jezus is gekomen om te zoeken en zalig te maken wat verloren was. Ook u, ook mij. Geprezen zij Zijn grote naam!

HIJ ZAL GROOT ZIJN

Over Christus' koningschap

'Hij zal groot zijn en de Zoon van de Allerhoogste genoemd worden, en de Heere God zal Hem de troon van Zijn vader David geven, en Hij zal als Koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid en Zijn koningschap zal geen einde nemen'. (Luc. 1:32-33)

De Zoon van de Allerhoogste

Bij de aankondiging van de geboorte van de Verlosser aan de maagd Maria gebruikte de engel Gabriël de woorden: 'Hij zal *groot* zijn'. Het is altijd goed ons oog te richten op de grootheid van Christus, omdat Hij volstrekt uniek is. Maria was begenadigd onder de vrouwen, omdat zij het instrument was dat God had uitverkoren voor de geboorte van de Messias. Haar Zoon was echter *groter* dan zijzelf, omdat Hij door de Heilige Geest werd verwekt en daarom 'dat Heilige' en 'Gods Zoon' zou worden genoemd (Luc. 1:35).

Christus was ook *groter* dan Zijn voorloper, Johannes de Doper, van wie in ditzelfde hoofdstuk wordt gezegd dat hij groot zou zijn voor de Heere (Luc. 1:15). Johannes was inderdaad een groot profeet. Christus getuigde van hem dat er tot op dat ogenblik, tot op de komst van de Koning Zelf en Zijn rijk, niemand groter was geweest dan Johannes (Luc. 7:28). Maar het spreekt vanzelf dat de grootheid van de voorloper niet te vergelijken was met de heerlijkheid van de Koning Zelf, Wiens komst hij aankondigde. Johannes gaf dat openlijk toe tegenover de leerlingen. Hij zei dat hij slechts 'de vriend van de Bruidegom' was en dat hij zich over Hem verblijdde. Christus moest méér, maar zichzelf minder worden; want Hij kwam van boven en was boven allen (Joh. 3:28-31).

Waaruit bestaat de grootheid van Christus? Wat maakt Hem zo uniek? Er zijn uiteraard vele facetten van Zijn heerlijkheid, maar de engel wijst met name op Zijn grootheid *als Zoon* en *als Koning*: 'Deze zal groot zijn en Zoon van de Allerhoogste genoemd worden, en de Heere God zal Hem de troon van Zijn vader David geven, en Hij zal als Koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid, en Zijn koningschap zal geen einde nemen' (Luc. 1:32-33).

Er is niemand die met Hem te vergelijken is, omdat Hij de Zoon van de Allerhoogste is. In een geestelijk lied wordt dit als volgt tot uitdrukking gebracht:

*Heer Jezus, Zoon van de Allerhoogste,
het beeld van 's Vaders heerlijkheid,
in U vertonen zich op 't hoogste
Zijn wond're liefde en majesteit.*

De woorden van dit lied wijzen eigenlijk op een specifiek nieuwtestamentische heerlijkheid van Christus, een aspect van Zijn grootheid dat in het Oude Testament niet duidelijk was onthuld, namelijk dat Hij de eeuwige Zoon van de *Vader* is en de *Vadernaam* heeft verklaard (Joh. 1:14-18).

Maar Christus' heerlijkheid als de Zoon van de Allerhoogste houdt in eerste instantie verband met *Zijn heerschappij over alle dingen*. God de Allerhoogste is de Schepper van hemel en aarde, de opperste *Regeerder* (Gen. 14:18-20; Deut. 32:8; Dan. 4:2-3, 17, 34). In Zijn hoedanigheid als de Zoon van de Allerhoogste beërft Christus dus de heerschappij over alle dingen. Zijn zoonschap staat hier vooral in verbinding met Zijn macht, Zijn koningschap, zoals ook blijkt uit het vervolg van de aankondiging door de engel Gabriël.

De benaming 'Zoon van de Allerhoogste' komt uitsluitend in de evangeliën voor. In de brieven wordt het zoonschap van Christus nooit op deze wijze omschreven. De reden is, denk ik, dat meer intieme aanduidingen als 'de eniggeboren Zoon' en 'de Zoon van de Vader' passender zijn voor de rest van het Nieuwe Testament (1 Joh. 4:9; 2 Joh.:3). God is nu immers als *Vader* geopenbaard door de eeuwige Zoon.

Naast de schriftplaats die nu aan de orde is (Luc. 1:32), vinden we de uitdrukking 'Zoon van de Allerhoogste' alleen nog in de geschiedenis van de genezing van de bezetene in Lucas 8:28 (en in de parallelplaats in Marc. 5:7). De boze geest erkent het oppergezag van Christus terwijl hij luid roept: 'Wat hebt U met mij te maken, Jezus, Zoon van de allerhoogste God? Ik smeed U dat U mij niet pijnigt. Want Hij gaf de onreine geest bevel van de man uit te varen'. Zelfs in Zijn vernedering op aarde had Christus macht over de demonen; het blijkt hier dat zij dit gezag ook erkenden (vgl. Hand. 16:16-18).

In het meervoud vinden we de uitdrukking 'zonen van de Allerhoogste' eenmaal in de evangeliën als aanduiding van de discipelen: 'Hebt uw vijanden lief, en doet hun goed en leent zonder op vergelding te hopen, en uw loon zal groot zijn en u zult kinderen van de Allerhoogste zijn, want Hij is *goed* jegens de ondankbaren en bozen' (Luc. 6:35). Hier ligt het accent meer op de zorg van de Allerhoogste voor Zijn schepselen, zelfs al zijn die van Hem afgeweken. De gelovigen hebben als zonen van God Hem hierin na te volgen.

Het behoeft geen betoog dat het zoonschap van Christus volstrekt uniek is. Hoewel de gelovigen de vele zonen zijn die Hij tot heerlijkheid leidt, is Hij dé Zoon van God.

Wij *hadden* als schepselen deel aan bloed en vlees (het was scheppingsmatig gezien onze situatie), maar Hij heeft daaraan *deelgenomen* (Hebr. 2:14). Het eeuwige Woord is vlees *geworden* (Joh. 1:14). De Schepper Zelf is in Zijn schepping *binnengetreden*. Dat is het wonder van de vleeswording, dat in het evangelie van Lucas zo ontroerend mooi beschreven wordt. God heeft in mensen een welbehagen gevonden (Luc. 2:14).

Het duidelijkste bewijs van Gods liefde en genade jegens de mensen (niet alleen jegens Israël), is dat de Zoon van God Zelf Mens is geworden en dat Hij onder ons heeft gewoond en gewandeld en ten slotte zelfs onze plaats heeft ingenomen in het oordeel dat wij rechtvaardig hadden verdiend. De weg van Christus leidde van de *kribbe* naar het *kruis*. Daar zien wij Hem als de verhoogde Mensenzoon, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft.

Het geheimenis van de vleeswording wordt door de engel tegenover Maria als volgt omschreven: *'De Heilige Geest zal over u komen en de kracht van de Allerhoogste zal u overschaduwen; daarom zal ook het Heilige, dat verwekt wordt, Zoon van God genoemd worden'* (Luc. 1:35). Christus is God en Mens in één Persoon. Hij is op unieke wijze uit God geboren en daarom is Hij ook naar Zijn mensheid de Zoon van God. Hij is verwekt door de kracht van de Allerhoogste, en daarom kan Hij met recht de Zoon van de Allerhoogste worden genoemd. Hoe groot is Hij! Hoe dicht is de Allerhoogste bij ons gekomen! Hoe diep heeft Hij Zich tot ons neergebogen in Zijn Zoon, Jezus Christus, onze Heiland!

Zijn koningschap zal geen einde nemen

Zoals gezegd houdt het zoonschap van Christus hier met name verband met Zijn *koningschap*. Als de Zoon van de Allerhoogste bezit Hij het *hoogste* gezag. Dat wordt in dit gedeelte toegespitst op de tijd van het Vrederijk: *'(...) en de Heere God zal Hem de troon van Zijn vader David geven, en Hij zal als Koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid, en Zijn koningschap zal geen einde nemen'* (Luc. 1:32-33).

Dit is niet de troon van de Vader waarop Christus nu zit aan Diens rechterhand in de hemel, maar de troon die Hij bij Zijn wederkomst zal oprichten op aarde (vgl. Openb. 3:21). Het is de troon van Zijn heerlijkheid als Messias en als Zoon des mensen (Matt. 25:31). Jeruzalem, de stad van de grote Koning, zal het centrum van Zijn regering zijn en Zijn macht zal reiken tot de einden der aarde. Hij zal geëerd worden als de grote Zoon van David, Zijn voorvader naar het vlees (Rom. 1:3). Men zal Hem erkennen als de ware Vredevorst, Degene die meer is dan Salomo (Matt. 12:42). Want de Zoon van David blijkt niemand minder te zijn dan de Zoon van de Allerhoogste!

Het profetisch perspectief dat dit vers ons biedt, herinnert heel sterk aan de profetieën van het Oude Testament, met name die van Jesaja en Micha. Beide profeten wijzen op de goddelijke oorsprong van de Messias, die zal zitten op de troon van David: *'Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op Zijn schouder en men noemt Hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst*

(...). En u, Betlehem Efrata, al bent u klein onder de geslachten van Juda, uit u zal Mij voortkomen die een Heerser zal zijn over Israël en Wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid' (Jes. 9:5; Mi. 5:1).

Vervolgens spreken beide profeten over de grootheid van Zijn heerschappij, die gekenmerkt zal worden door vrede en gerechtigheid: *'Groot zal de heerschappij zijn en eindeloos de vrede op de troon van David. (...) want nu zal Hij groot zijn tot aan de einden der aarde, en Hij zal vrede zijn'* (Jes. 9:6; Mi. 5:3). Beide passages spreken dus in de eerste plaats over de grootheid van Zijn *Persoon* en in de tweede plaats over de grootheid van Zijn *regering*.

De Messias is niet alleen waarachtig Mens, maar tevens waarachtig God. Ja, Hij is de Eeuwige Zelf. Daarom is het passend dat Hij een universele en eeuwige heerschappij ontvangt, die met Zijn waardigheid overeenstemt. Het lijkt er haast op dat de woorden van Lucas 1:32 een letterlijk citaat zijn uit Micha 5:3 (*'Hij zal groot zijn'*). Hij is groter dan David en Salomo, de koningen waaruit Hij naar Zijn mensheid is voortgesproten. Hij is de ware Koning-Priester, de rechtvaardige Spruit (Jer. 23:5; 33:15; Zach. 3:8; 6:12-13). Hoe groot is Hij! Zijn grootheid gaat die van alle andere koningen te boven, ja, de groten der aarde zullen Hem geschenken brengen en zich voor Hem neerbuigen (zie o.a. Ps. 72).

Het is niet juist dit aardse toekomstperspectief te vergeestelijken en de Christusregering te beperken tot het huidige tijdperk van de Gemeente. Een geestelijke *toepassing* is wel goed, mits men maar duidelijk in het oog houdt dat uitdrukkingen als *'de troon van David'* en *'het huis van Jakob'* een concrete, letterlijke betekenis hebben en in de *uitlegging* in verband moeten worden gebracht met het toekomstige herstel van het volk Israël. Anders berooft men deze begrippen van hun kracht en neemt men Gods beloften van zegen voor Zijn aardse volk niet serieus.

De troon van David is de troon die *in Jeruzalem* zal worden opgericht; het is niet Gods troon in de hemel. Het huis van Jakob is het letterlijke nageslacht van de aartsvader; het is niet de Gemeente van God (die geen aardse, maar een hemelse oorsprong heeft, omdat zij bestaat uit al diegenen die opnieuw of *'van boven'* geboren zijn). Als wij Christus' verschijning liefhebben, zullen wij ons ook kunnen verblijden in dit aardse aspect van Zijn grootheid en heerlijkheid. Hij die eens door de wereld is uitgeworpen, zal met macht regeren. Zijn komst brengt een sabbatsrust voor Israël en voor de volken, ja, de hele schepping zal worden vrijgemaakt van de slavernij van de vergankelijkheid.

Het zal openlijk worden gezien dat de Heere regeert, en het koningschap van Christus zal de vervulling zijn van de theocratische regering van David en Salomo, die volgens 1 Kronieken 29:23 zaten op de troon van de Heere te Jeruzalem. De Heere, die een groot Koning is (Mal. 1:14), zal regeren in de Persoon van Zijn Zoon. Inderdaad, Hij zal groot zijn.

HET DOEL VAN DE GEBORTE VAN JESUS CHRISTUS

De Heere zei van Adam en Eva: 'Laten zij heersen over heel de aarde' (Gen. 1:26). Jesaja spreekt over een driemaal heilig God (Jes. 6:3). Als God iets zegt, meent Hij het ook! Hij is trouw en kan niet liegen. De mens ontving autoriteit om in deze wereld te heersen over al het geschapene. De Heere bleef Zelf op de achtergrond en Adam en Eva kregen dit gezag van Hem. Door de zondeval heeft de mens zich echter gevoegd bij de tegenstander, die nu de overste van de wereld is! Om te kunnen regeren op aarde moet iemand een reine geest en een zuiver lichaam hebben. De slang (de duivel) is vervloekt (Gen. 3:14). De mens is nog slechts een slaaf van de zonde, een gevallen koning. Wat bleef er van zijn heerschappij over? Wij na hen zijn overeenkomstig het beeld van Adam geboren en hebben ook hetzelfde probleem (Gen. 5:3).

(a) Er is een lichaam nodig

De Heere komt met een belofte (Gen. 3:15). De geboorte van Jezus komt eraan, het Nageslacht van de vrouw! De Heere zegt als het ware tegen de duivel: de vrouw die jij hebt misleid, ga Ik legaal gebruiken om jou de kop te verbrijzelen. Want Ik heb nu geen goede vertegenwoordiger meer op aarde. Daarom zei de Heere Jezus ook na Zijn opstanding: Aan Mij is alle autoriteit gegeven (Matt. 28:20).

Nu komt het wonder van de maagdelijke geboorte in zicht (Jes. 7:14). God heeft een heilig lichaam nodig, maar het kan niet van een zondige man afkomstig zijn. Daarom wordt Jezus 'het Heilige' genoemd, dat uit de maagd zou worden geboren (Luc. 1:35). God heeft de vrouw zo geschapen dat haar bloed zich nooit vermengt met het bloed van de baby. Toen Hij de vrouw schiep, dacht Hij al aan de Messias. Het plan dat Hij moest sterven, dateert al van vóór de grondlegging van de wereld (Openb. 13:8). Om dat plan te vervullen had Christus een lichaam nodig om te kunnen sterven, want een geest kan niet sterven. Hiertoe moest God Mens worden (Joh. 1:14).

(b) Er is rechtvaardigheid voor nodig

De Heere is 100% rechtvaardig (Ps. 9:17). De Heere is heilig en rechtvaardig en Hij kan niet liegen. Hij is integer, en wat Hij zegt wordt ook vervuld. De Bijbel van de eerste mens bestond uit twee verzen (Gen. 2:16-17). De dood werd duidelijk aangezegd. Ik moet er zeker van zijn dat ieder mens zal sterven. Het gericht manifesteert Zijn heiligheid.

Om rechtvaardig te kunnen zijn, moet er ook zonde aanwezig zijn. Waar zonde is, daar is de belofte dat de dood erop volgt. Je oogst altijd wat je zaait! Er is een fysieke dood, maar ook een geestelijke dood.

De maagdelijke geboorte is het antwoord op ons probleem: Jezus Christus biedt geestelijk en ook fysiek leven. Hij kon sterven en weer opstaan uit de dood, doordat Hij zonder zonde geboren was. Wij zijn allemaal zondaren en sterven tweemaal: fysiek alsook geestelijk. De oplossing is Christus. Hij kwam als Mens en Hij stierf in onze plaats (2 Kor. 5:21). Jesaja 53 voorzegt dit reeds in detail. Zijn roep vanaf het kruis was: 'Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?'

Hier is de vervulling, want op het kruis zegevierde Jezus openlijk en toen werd de kop van de oude slang en de macht van de dood voor eeuwig vermorzeld (Gen. 3:15). God vervult Zijn eigen belofte door de komst van Christus, die als de Levensvorst Zelf in de dood is gegaan!

(c) Er is liefde voor nodig

De liefde van Christus was geen gevoel, maar een bewuste keuze. Zijn karakter is liefde! God houdt zoveel van ons dat Hij Zijn Zoon in de dood wilde geven om te sterven voor onze zonden (2 Kor. 5:21). De Heere Jezus wist dat Hij altijd Mens zou blijven als onze Middelaar (1 Tim. 2:5). De hemel is om zo te zeggen veranderd, want Hij is als Mens teruggekeerd naar de Vader (Joh. 1:14). Hij is nu voor eeuwig daar om voor ons te kunnen bidden en pleiten (Hebr. 7:25). Wat een geweldige agapè-liefde! Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft (Joh. 3:16).

(d) Er is van onze kant geloof voor nodig

Op het moment dat we de Heere Jezus aanvaarden, verlaten we direct onze positie in Adam en zijn we met Christus verenigd. Wij zijn dan in Hem en ontvangen Zijn rechtvaardigheid, heiligheid en heerlijkheid (1 Kor. 1:30-31). Dit is onze identiteit en dit geeft ons zekerheid. Wij die geloven, zijn aangenaam gemaakt in de Geliefde. Op het moment dat je de Heere Jezus aanvaardt, ontvang je ook Zijn opstandingsleven en ben je qua positie reeds volmaakt (Kol. 2:10). Dat is het evangelie van de genade. Paulus spreekt van zijn eigen evangelie. Dit evangelie is niet altijd gepredikt, want er was een tijd dat de Gemeente nog niet bestond (Ef. 3:4). Het was een geheimenis en is nu een openbaring voor allen die evenals Paulus opnieuw geboren zijn (2 Tim. 2:8-10). Paulus leed hiervoor. Het is het evangelie van Gods genade, die ons telkens weer overwinningen geeft in dit leven (Rom. 6:14).

Zonder Jezus in jouw hart is er geen goed Kerstfeest mogelijk. Met Jezus in je hart kan dit wel. Dat wens ik iedereen van harte toe. Allen wens ik een gezegend feest toe.

DE INSCHRIJVING OP BEVEL VAN KEIZER AUGUSTUS

Lucas 2:1-3

Grote kans dat u al een idee hebt waarover deze WoordStudie gaat. Keizer Augustus komt immers maar één keer in het Nieuwe Testament voor, en dat is in Lucas 2:1, aan het begin van het kerstverhaal. Daar geeft hij bevel tot een inschrijving. Het zijn deze beide woorden waar we bij stil zullen staan, overigens in omgekeerde volgorde.

De inschrijving

Het woord 'inschrijving' (Gr. *apografè*) komt voor in Lucas 2:2 en Handelingen 5:37, en het werkwoord 'inschrijven' (Gr. *anagrafo*) in Hebréeën 12:23. Deze laatste twee plaatsen noem ik volledigheidshalve, want in deze studie beperken we ons tot de inschrijving volgens het evangelie naar Lucas. Zonder overdrijving kunnen we zeggen dat de door hem vermelde inschrijving de belangrijkste inschrijving is geweest uit de geschiedenis. Het gevolg hiervan was namelijk dat de Heer Jezus niet in Nazareth, maar in Bethlehem is geboren! Ieder moest immers naar zijn eigen stad gaan, en zo kwam de timmerman Jozef uit Nazareth terecht in de stad van David, die Bethlehem heette. Jozef was namelijk uit het huis en de familie van David, en we weten van David dat hij een zoon was van de Bethlehemiet Isai (1 Sam. 16:1).

Over zowel de vertaling als de uitleg van Lucas 2:1-2 is veel te doen. Er kan namelijk vertaald worden: 'Deze inschrijving vond voor het eerst plaats toen Quirinius stadhouder over Syrië was', alsook: 'Deze eerste inschrijving vond plaats toen Quirinius stadhouder over Syrië was'. Maakt weinig uit, zegt u? Inderdaad, in het Grieks slechts één letter; het is namelijk ook nog een kwestie van de handschriften. Toch hebben deze vertalingen consequenties voor de uitleg. Als de eerste vertaling juist is, was er één inschrijving. Als de tweede vertaling juist is, waren er mogelijk meer inschrijvingen. En dan is er ook nog het probleem van de datering naar het stadhouderschap van Quirinius over Syrië. Dat is best een ingewikkelde kwestie, waar gelukkig wel een oplossing voor gevonden is, maar dat is teveel en te technisch voor deze studie.

Daarom beperken we ons nu tot de vraag: Wat was dit eigenlijk voor inschrijving? Wat was het doel van deze

grootschalige registratie? Want die gold immers het hele Romeinse rijk. We hebben een aanwijzing dat Augustus een commissie van twintig man heeft ingesteld om deze operatie te coördineren. De geschiedschrijvers Tacitus (*Annales* I 11) en Suetonius (*Vita Augusti* 101) vermelden dat Augustus zorgvuldig de omvang van de bevolking bijhield om zo te weten hoeveel militairen en hoeveel belastingplichtigen zijn rijk bevolkten. Er is wel gesuggereerd dat Augustus in dit geval ook een grondbelasting heeft geheven. Dat zou kunnen verklaren waarom Jozef en Maria, hoewel woonachtig in Nazareth, als zij een lapje grond in Bethlehem hebben bezeten, naar hun familiegebied moesten terugkeren voor de registratie – maar dit is speculatie.

Het bevel

Er ging een 'bevel', Gr. *dogma*, uit van keizer Augustus voor de zojuist besproken inschrijving. In Handelingen 17:7 is dit woord in het meervoud vertaald als de 'verordeningen' van de keizer. Interessant is dat het ook wordt gebruikt voor de 'verordeningen die door de apostelen en de oudsten van Jeruzalem waren vastgesteld om die te onderhouden' (Hand. 16:4). Het is met 'inzettingen' vertaald in Efeziërs 2:15 en Kolossenzen 2:14, en in deze beide gedeelten spreekt Paulus over de inzettingen van de wet van Mozes.

Als *dogma* op een persoon teruggaat, zoals hier in Lucas 2:1 en de beide plaatsen uit Handelingen, dan zou men het ook kunnen vertalen als 'besluit'. Het woord hangt namelijk samen met het Gr. woord *dokeoo*, dat o.a. 'menen', 'goed toeschijnen' betekent. Het is vertaald met 'besluiten' in Handelingen 15:22,25. En als Augustus iets goed toescheen, dan resulteerde dat in een besluit, dat hij krachtens zijn keizerschap vrij en onbelemmerd kon nemen – en dat had voor alle inwoners van zijn gezagsgebied, het Romeinse rijk, de waarde van een bevel. Alleen zal Augustus in dit geval niet geweten hebben welke bijzondere consequentie zijn besluit, zijn bevel, heeft gehad: namelijk dat de Heiland in Bethlehem zou worden geboren, conform de profetie van Micha 5. Zonder dat Augustus het wist, voerde hij met zijn besluit het besluit uit van Hem Wiens macht ver uitsteeg boven die van de keizer: het bevel van de Allerhoogste!

HET HOOGLIED

De hoogste taal van de liefde

'Mijn Liefste trok Zijn hand uit de opening [van de deur] en mijn binnenste werd onrustig om Hem. Ik stond op om mijn Liefste open te doen, en mijn handen dropen [van] mirre en mijn vingers [van] vloeiende mirre over de handgreep van de grendel. Ik deed mijn Liefste open, maar mijn Liefste was weg, Hij was weggegaan. Ik was buiten mijzelf, toen Hij sprak! Ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet, Ik riep Hem, maar Hij antwoordde mij niet' (Hoogl. 5:4-6).

De grendel verwijderd

In de voorgaande verzen hebben we gezien dat de bruid in slaap is gevallen en geen aandacht meer voor de bruidegom heeft. Zodra de bruidegom bij haar komt en haar wakker maakt, voert ze diverse excuses aan om in haar behaaglijke slaapkamer te blijven. De bruidegom zegt wie zij voor hem is en wat hij voor haar heeft overgehad. Maar de bruid blijft erbij: ze heeft geen zin om uit haar gemakkelijke houding op te staan en de bruidegom buiten te volgen. Ze heeft met haar excuses haar kamer voor hem vergrendeld. We hebben de toepassing gezien, die dit voor ons heeft in onze verhouding tot de Heer Jezus.

In de verzen die we nu voor ons hebben, zien we dat de bruidegom, hoewel hij afgewezen is, doorgaat met het benaderen van zijn bruid. De bruid ziet dat haar geliefde zijn hand door de opening van de deur steekt (vs. 4). Zij heeft de deur voor hem op slot gedaan. Maar hij vindt een opening in het vertrek waarin ze zich heeft opgesloten, en door die opening laat hij zijn hand zien. Dat raakt haar. Het is de hand van haar geliefde, de hand die voor haar bezig is. Die hand wil de grendel wegnemen, zodat de bruid naar hem toe kan komen.

Dit herinnert aan de hand van de Heer Jezus die Hij aan de Zijnen liet zien toen zij bang bij elkaar waren (Luc. 24:39; vgl. Zach. 13:6). Het is de hand die voor hen doorboord was. Het is zoals het staat in lied 817 in de bundel van Johannes de Heer: 'Ik zal Hem kennen (...) aan de handen doorboord ook voor mij'. De Heer Jezus weet ook in ons leven een opening te vinden om ons Zijn doorboorde hand te laten zien. Als we die hand, *Zijn* hand, zien die voor ons, voor mij, aan het kruis werd gespijkerd, kan ons dat niet onbewogen laten. Het zal ons, net zoals bij de bruid, van binnen onrustig maken.

Het zien van de hand van de bruidegom brengt de bruid ertoe op te staan (vs. 5). Ze wil voor hem opendoen. Ze pakt de handgreep van de grendel. Daar blijkt mirre op te

zitten. Die mirre hebben zijn handen erop achtergelaten en die zit nu aan haar eigen handen en vingers. Ze komt er persoonlijk mee in aanraking. Het is mirre in overvloed, haar handen 'droppen van mirre'. Het is ook 'vloeiende mirre', er zit beweging in. Zij wordt – in beeld – herinnerd aan zijn lijden, waarvan de mirre spreekt.

Dit is ook wat wij nodig hebben als onze liefde voor de Heer Jezus is verslapt. We hebben de herinnering aan Zijn lijden nodig, niet oppervlakkig, maar het diepe besef ervan. Het moet weer goed tot mij doordringen wat Hij voor mij persoonlijk geleden heeft. De mirre moet als het ware van mijn handen en vingers druipen. Dat zal mij ertoe brengen mij opnieuw helemaal voor Hem in te zetten en Hem al mijn liefde te geven. We zien bij Petrus dat hij de Heer verloochent, zodra hij in het nauw komt. Dat komt doordat hij in Getsemane in slaap viel. Dan laat de Heer hem Zijn liefde zien door naar hem te kijken – terwijl Hij lijdt. Zo giet Hij als het ware de mirre over zijn handen. Door deze persoonlijke ontmoeting met de Heer in Zijn lijden komt Petrus tot berouw.

Dan staat de bruid op om open te doen. Als ze opendoet om hem binnen te laten, blijkt hij er niet meer te zijn. Hij is weg, weggegaan! Waar is hij? Hij heeft zich teruggetrokken. Waarom? Hij wil haar laten ervaren wat haar weigering om voor hem open te doen betekent. Zo kan het ook in ons leven gaan. Als wij er eindelijk toe komen de deur voor Hem open te doen en Hem weer in ons leven toe te laten, is Hij ineens niet meer te vinden. Dan moeten we leren dat Hij ook dit uit liefde voor ons doet, om ons nog meer te laten beseffen Wie Hij is. Hij is namelijk niet *voorgoed* verdwenen, maar Hij is weggegaan om ons ertoe te brengen naar Hem op zoek te gaan.

De bruid is ineens tot leven gekomen. Ze is plotseling vol actie om naar Hem op zoek te gaan. Hoe is dat gekomen? Ze zegt het: '*Ik was buiten mijzelf, toen Hij sprak!*' Zijn stem, zijn woorden, hebben dat in haar bewerkt. Zo gaat het ook bij ons. De woorden van de Heer Jezus 'zijn geest en zijn leven' (Joh. 6:63). Hij spreekt levende en levendmakende woorden. Petrus erkent dat en wil daarom naar niemand anders gaan dan alleen naar de Heer, want Hij heeft 'woorden van eeuwig leven' (Joh. 6:67-69).

De bruid gaat zoeken, maar vindt hem niet. Ze roept, maar hij antwoordt niet. Door weg te gaan test hij haar verlangen of ze echt naar hem op zoek wil gaan. Wij vragen ons ook wel eens af waarom de Heer niet antwoordt, als we Hem zoeken in het gebed. Eén van de lessen die Hij ons daardoor wil leren, is dat wijzelf niet de

voorwaarden kunnen stellen voor het contact met Hem. Soms verbergt God Zich voor ons, dat gevoel hebben we dan in elk geval (vgl. Klaagl. 3:8, 44), omdat wij ons zo vaak voor Hem hebben verborgen. Soms antwoordt God niet op ons roepen, omdat wij zo vaak niet hebben geantwoord op Zijn spreken en roepen tot ons.

Het is Zijn *liefde* die zo handelt, want Hij wil toewijding bij ons bewerken en liefde opwekken. Daarom laat de Heer ons ook door oefeningen heengaan om te zien of we Hem missen en naar Hem op zoek gaan. Hij beproeft ons dan om te zien of het ons werkelijk erom te doen is *gemeenschap met Hem* te willen hebben. Het kan namelijk ook zo zijn dat wij alleen tot Hem roepen, omdat we ons in een nare situatie bevinden. Daarvan willen we verlost worden, en of God dat maar even wil doen.

Daarna kunnen we verder met ons eigen leven, waar Hij Zich niet al te nadrukkelijk mee moet bemoeien.

Als het ons werkelijk om een leven in *gemeenschap met Hem* te doen is, zullen we niet teleurgesteld zijn als Hij niet direct antwoordt of op een andere manier antwoordt dan wij ons voorstellen. Dan blijven we erop vertrouwen dat Hij het beste met ons voor heeft en volharden we in het zoeken naar Hem. Dat zien we hier bij de bruid. Zij zet haar zoektocht voort en dit brengt haar in omstandigheden waardoor ze op prachtige wijze ervan getuigt wie de bruidegom voor haar is, zoals de volgende verzen laten zien. Dit wil de Heer Jezus ook bij ons bewerken door situaties waarin wij Hem voor ons gevoel kwijt zijn.

Brian Reynolds

EEN GROOT LICHT

‘Het volk dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien. Zij die wonen in het land van de schaduw van de dood, over hen zal een licht schijnen’ (Jes. 9:1).

‘Het volk dat in duisternis zat, heeft een groot licht gezien; en voor hen die zaten in het land en de schaduw van de dood, is een licht opgegaan’ (Matt. 4:16).

Na de verzoeking in de woestijn verliet de Heer Jezus de stad Nazaret en ging wonen in Kapernaüm (of: Kafarnaüm), een vissersplaats in Galilea. Dit zou het centrum worden van Zijn dienstwerk. De evangelist Matteüs noteert hierbij dat dit gebeurde, opdat vervuld zou worden wat eeuwen eerder door de profeet Jesaja was gesproken. Galilea lag binnen de grenzen van het oude Israël, maar de bevolking bestond in de tijd van Christus zowel uit Joden als heidenen. Vanwege die gemengde bevolking en de algemene armoede in dit gebied werden de Joden hier veracht door de godsdienstige elite in Jeruzalem en Judea. Maar de dienst van Christus richtte zich juist op deze arme omgeving!

Het is interessant dat Jesaja van de inwoners van Galilea zegt dat ze in duisternis *wandelden*, terwijl Matteüs zegt dat ze in duisternis *zaten*. Het lijkt erop dat de situatie was verslechterd sinds de tijd van Jesaja, en de mensen zich hierbij hadden neergelegd. Maar juist over hen ging een groot Licht op! Christus is de uitstraling van Gods heerlijkheid (Hebr. 1:3), en Hij verscheen in een donker land om zieken te genezen, demonen uit te werpen, armen met voedsel te verzadigen en het evangelie van het Koninkrijk te prediken. Hij is het waarachtige Licht, het Licht van de wereld (Joh. 1:9; 8:12).

Alleen Matteüs omschrijft Christus als het grote Licht, dat in de duisternis verscheen. En het is ook alleen in dit evangelie dat bij de verheerlijking op de berg wordt gezegd dat ‘Zijn gezicht straalde als de zon’ (Matt. 17:2). Schijnt Zijn licht ook in de uithoeken van ons hart, of zijn er plekken die we voor Hem gesloten houden? Wat is het tragisch dat het licht in de wereld is gekomen, maar de mensen de duisternis meer hebben liefgehad dan het licht, omdat hun werken boos waren (Joh. 3:19).

DE GEBORTE VAN JEZUS

Lucas 2:1-20

Nazareth en Bethlehem

We lezen in Lucas 1 en 2 over de geboorte van Johannes de Doper, de voorloper van de Heer Jezus, en over de geboorte van Jezus. Maar Lucas 2 begint met een door de Voorzienigheid beschikte gebeurtenis, waarover we verder in de evangeliën niet lezen, maar die wel licht werpt op Zijn geboorte. Jezus werd geboren in Bethlehem. Maar Zijn ouders woonden doorgaans in Galilea. Hoe kon het dan gebeuren, als de gewone verblijfplaats van zijn ouders Nazareth was in het noorden van het land, dat Hij werd geboren in Bethlehem in het zuiden?

‘Totdat Hij komt, die er recht op heeft’ (Ezech. 21:27)

‘Het gebeurde nu in die dagen dat er een bevel uitging van keizer Augustus dat het hele aardrijk moest worden ingeschreven’. Keizer Augustus was de toenmalige keizer van Rome, het laatste wereldrijk dat door Daniël wordt beschreven. Zelfs het heilige land was in de macht van de keizer en hij liet zijn macht gelden. Hij eiste bij de inschrijving de aanwezigheid van iedereen in zijn eigen stad, omdat alle onderdanen hem toebehoorden. Het getuigde van totale onderwerping aan de keizer, niet aan Christus. De onderwerping aan Christus komt naar de gedachten van God, als de tijd hiervoor aanbreekt. Het is het resultaat van Zijn macht, als Jezus in heerlijkheid verschijnt en het bestuur rechtstreeks in handen neemt. Hij, die Zelf God en Mens is, zal dan alle macht als Mens uitoefenen, zonder in het minst afbreuk te doen aan de rechten van God. Ja, dan zal die macht in heerlijkheid geopenbaard worden voor het oog van de wereld, omdat Hij alles heeft volbracht voor God en voor het geloof op het smadelijke kruishout.

De profetie vervuld

Met keizer Augustus was het heel anders gesteld. Zelfs het uitverkoren volk van God was aan hem onderworpen; en het is wonderlijk om te zeggen, maar de moeder van de Messias hoorde daar ook bij, evenals zijn wettige vader. Zij moesten ook gehoorzamen aan het bevel van de Romeinse keizer. Zo gingen zij voor de volkstelling naar hun eigen stad, de stad van David, d.i. Bethlehem, en vervulden op die manier de profetie (Micha 5:1). Wat het nog opmerkelijker maakt, is dat in vers 2 wordt gezegd dat ‘Deze inschrijving vond voor het eerst plaats toen Quirinius stadhouder over Syrië was’. De inschrijving werd niet volgens plan uitgevoerd, op het daarvoor bedoelde tijdstip, maar de uitwerking was wel dat de ouders van de Heer vanuit Nazareth in Galilea naar Bethlehem moesten. Zij volbrachten daarmee niet het bevel van een mens, maar vervulden een goddelijke profetie. God zorgde ervoor dat de inschrijving zo werd uitgevoerd dat aan Zijn bedoeling werd voldaan. Het was enkele jaren later dat Quirinius over Syrië stadhouder was. Toen werd de inschrijving volledig uitgevoerd; maar intussen ‘gingen allen om zich te laten inschrijven, ieder naar zijn eigen stad’ (vs. 3).

‘Wiens Zoon is Hij?’ (vgl. Matt. 22:42)

‘Jozef nu ging ook op van Galilea uit de stad Nazareth naar Judea, naar de stad van David die Bethlehem heet, omdat hij uit het huis en de familie van David was, om zich te laten inschrijven met Maria, zijn ondertrouwde vrouw, die zwanger was’. Bij de Joden was het zo dat een ondertrouwde vrouw werd beschouwd als de wettige echtgenote van de man met wie ze verloofd was. Zo was de Heer in werkelijkheid de Zoon van Zijn moeder Maria, maar wettelijk gezien de Zoon van Jozef; en zowel Jozef als Maria waren van koninklijke bloede.

De Heer Jezus stamde dus van beide zijden van David af; maar de wet vereiste dat Hij een afstammeling van Salomo moest zijn. En hoewel Hij zeker de Zoon van Maria was, die stamde uit de lijn van Nathan, kon Hij de Messias niet zijn volgens de wet, zolang er een afstammeling in leven was uit de lijn van Salomo. Maar als de Zoon van Jozef was de Heer ook de Zoon van David en van Salomo, evenals Hij het Kind van Maria was. Zijn afstamming was dus geheel zoals die in elk opzicht werd vereist. Ik zeg dit nog afgezien van Zijn goddelijke heerlijkheid, die nodig was vanwege andere en veel diepere redenen.

Ter wille van ons is Hij arm geworden (2 Kor. 8:9)

‘Het gebeurde nu toen zij daar waren, dat de dagen vervuld werden dat zij zou baren, en zij baarde haar eerstgeboren Zoon en wikkelde Hem in doeken en legde Hem neer in een kribbe, omdat er voor hen geen plaats was in de herberg’. Lucas voegt bij voorkeur allerlei kenmerken toe aan de vermelde feiten. Vandaar de voor ons zo leerzame bijzonderheid dat Jezus in een voederbak werd gelegd; en dat was niet in de herberg. Er was geen plaats voor hen in de herberg. Toen de Heer der heerlijkheid in de wereld kwam, werd Hij in een kribbe gelegd. Wat een beeld geeft dat van de toestand waarin de wereld verkeerde! De mensen vonden hun plaats in de herberg. Ze beschikten over de middelen en kozen een vertrek dat hun paste. Wie geld had kon een plaats krijgen, naardat hij wilde betalen. Maar de ouders van de Heer waren zo arm, dat zij in de herberg veracht werden en de enige plaats die zij voor het Kind konden vinden was een kribbe.

Eenvoudigen en nederigen (Luc. 1:46-55)

Maar dit belette Gods genade niet om zich te openbaren. Evenmin was daardoor de heerlijkheid te loochenen van Hem die daar neergelegd werd, behalve door ongelovigen. Het ongeloof kan nooit aannemen dat de Heer van hemel en aarde geboren kon worden onder zulke omstandigheden en uit zulke ouders. Geboren te worden, werkelijk Mens te worden om meer dan alle anderen de bitterheid van de wereld te leren kennen, de spot en de haat van mensen, en uiteindelijk het kruis te verdragen: dit alles is een aanstoot en ergernis voor ongelovigen. Maar dit is precies de waarheid

van God, de enige waarheid die ons God echt doet kennen en die de mens verlost. Degenen die het aannemen, zijn *eenvoudigen*. Gods genade maakt hen zo, in het bijzonder de *nederigen*. Het kan ongetwijfeld de meest hoogmoedige mens eenvoudig maken; maar het richt zich in de regel vooral – Lucas merkt dat op – tot hen die veracht zijn op aarde, zoals Christus Zelf was.

‘Een hoorn van heil voor ons’ (Luc. 1:69)

‘En er waren herders in diezelfde landstreek, die ‘s nachts in het open veld de wacht hielden over hun kudde. En zie, een engel van de Heer stond bij hen en de heerlijkheid van de Heer omscheen hen, en zij werden buitengewoon bang’. Toch was daar geen reden voor. De mens is bang voor God, omdat hij een zondaar is. Maar in werkelijkheid heeft God de wereld zó lief gehad, ‘dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft’. De engel spreekt in de geest van deze woorden, als hij zegt: ‘Weest niet bang, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die voor het hele volk zal zijn’. Dit betekent dus nog niet voor *alle volken*. Want hoewel Lucas uiteindelijk de reddende genade verkondigt die naar alle mensen uitgaat, begint hij binnen de strikte grenzen van Israël en toont dat God trouw is aan Zijn volk en Zijn beloften vervult als ze de Heer Jezus aannemen. Maar dit wilden zij niet en daarom was God rechtvaardig om Zich tot de volken te wenden. De juiste betekenis is dus: ‘die voor het *hele* volk wezen zal’, d.w.z. het volk Israël. Dit wordt bevestigd door het volgende vers: ‘Want u is heden een Heiland geboren, die Christus de Heer is, in de stad van David’. Het was de Gezalfde van God, naar Wie hun vaders eeuwen lang hadden uitgezien. Het Kind was nu geboren, de Zoon was gegeven, en wel aan hen tot wie de profeet had gesproken (Jes. 9:5).

‘En dit zal voor u het teken zijn: u zult een kindje vinden in doeken gewikkeld en liggend in een kribbe’. Het woord voor ‘kind’ betekent hier ‘zuigeling’. En zo was dit een hoogst belangrijk teken: de Messias, niet in macht en heerlijkheid zoals de Joden verwachtten, maar een zuigeling in doeken gewikkeld, onderworpen aan de hele werkelijkheid en de omstandigheden van een menselijke geboorte en jonge leeftijd, die in feite gevonden werd wat Zijn uiterlijke positie betrof als liggend in een kribbe.

Ere zij God

Maar als de plaats waar Hij kwam zo onaanzienlijk was, dan is de hele wereld werkelijk uit z'n koers geraakt. God laat echter de gedachte niet toe dat Zijn Zoon de zondige toestand van de mens goedkeurde, en daarom gaf Hij Hem als het ware een plaats erbuiten. Anderzijds lezen we: ‘En plotseling was er met de engel een menigte van een hemelse legermacht, die God prees en zei: Heerlijkheid zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in mensen van zijn welbehagen’. Dit geeft in weinig woorden de hele omvang van Gods plannen weer. De openbaring van de Zoon, die nu Mens is geworden, vormt de aanleiding ertoe. Het is niet precies de reden ervan, of het middel waardoor die plannen tot stand gebracht zullen worden, maar het is het resultaat dat voor de niet-afgunstige ogen van de engelen een illustratie is van het welbehagen dat God in mensen heeft.

Vóór alles klinkt daar: ‘Heerlijkheid zij God in de hoogste hemelen’. Tot aan de geboorte van Jezus was alles op een teleurstelling uitgelopen. Het schepsel schoot tekort onder de beste omstandigheden, en iedere poging tot verbetering bracht ondergang voor de mens of opstand tegen God voort en dat werd steeds erger. De zondvloed had de wereld niet verbeterd, maar simpelweg de mensen uitgeroeid. De

wet had hun positie alleen verergerd door hun zonden tot duidelijke overtredingen te maken en het oordeel over hen te bezegelen.

De heerlijke gevolgen

Maar de geboorte van de Heer Jezus is meteen het teken voor de engelen om te zeggen: ‘Heerlijkheid zij God in de hoogste hemelen’. Het is niet alleen eer voor God hier beneden, maar in de hoogste hemelen, in het heelal van God en met name in de hemelse gewesten. En ten slotte eer voor God overal. Ook vrede op aarde, waar niets was dan oorlog tegen God en verwarring, ellende en opstand onder de mensen. Niets minder dan dat was het gevolg van de geboorte van de Messias, hoewel niet alles tegelijk komt. Maar de hemelse legermachten beseften de luisterrijke gevolgen van Zijn menswording, want Hij is de Vader van de toekomstige eeuwen.

Zijn geboorte was ook de uitdrukking van het welbehagen van God in de mens. Er kan geen groter bewijs zijn van het welbehagen van God dan dit; want de Zoon van God werd geen engel, maar een Mens. Hij was God van alle eeuwigheid, maar Hij werd Mens. Heel duidelijk voor iedereen die erover nadenkt, getuigt dit van Gods liefde voor de mensen. Daarom spreken de hemelse legermachten over de grote dingen die zich aftekenden. Zij treden niet in bijzonderheden; misschien wisten zij ook niet hoe dit alles tot stand zou komen. Maar er was daar voor hen een grote gebeurtenis: deze zuigeling was de Heer uit de hemel, veracht door de mensen, in doeken gewikkeld en liggend in een kribbe, zoals waarschijnlijk niemand anders was overkomen. Geen wonder dat het de hoogste lof van de engelen uitlokte. Zij zagen de heerlijkheid van God erin; zij zagen de mensen als de voorwerpen van Zijn oneindige, neerbuigende liefde. Zij zagen ook vrede op deze aarde, ondanks alle schijn, ondanks keizer Augustus of zijn bevelen, ondanks de Romeinse legers die de volken neersloegen, ondanks het beest dat vertrapte wat het niet kon verslinden. Toch was er ‘vrede op aarde’. Zij beschouwden de dingen als het toneel voor de openbaring hier beneden van de heerlijkheid van God en van Zijn genade; en zij hadden gelijk, omdat de Zoon nu Mens geworden was.

Bekend maken, en in het hart overwegen

Als dit buitengewone visioen voorbij is, zeggen de herders tegen elkaar: ‘*Laten wij toch naar Bethlehem gaan en deze zaak zien die er is gebeurd, die de Heer ons heeft bekend gemaakt. En zij kwamen haastig en vonden Maria en Jozef, en het kindje, liggend in de kribbe. Toen zij het nu hadden gezien, maakten zij het woord bekend dat hun over dit kind gesproken was*’. Zo gingen zij naar Bethlehem, zoals hun bekendgemaakt was. Zij lieten zich leiden door de boodschap van de engelen en toen zij de waarheid ervan hadden vastgesteld, verspreidden zij overal het nieuws. Zij liepen hierin vooruit op de wegen van Gods genade. Een tijding van zo'n grote goedheid en vreugde kon niet en mocht niet beperkt blijven tot degenen aan wie dit het eerst was meegedeeld. Zij maakten het bekend, waar zij maar konden.

‘*Maria echter bewaarde al deze dingen en overwoog ze in haar hart*’. Diepere gevoelens werkten in haar hart en gedachten. De tijd was nog niet gekomen om het evangelie te verkondigen. De grondslag ervoor was nog niet eens gelegd. Maar zij die zoveel belang stelde in de wonderen die haar omringden, zij hield het in haar gedachten en overwoog alles in haar hart. Ook de herders, deze eenvoudige mensen die zo begunstigd waren door God, keerden terug en verheerlijkten en prezen Hem ‘*om alles wat zij gehoord en gezien hadden, zoals tot hen gesproken was*’.

Christus is nu al groot te midden van Zijn broeders

Wanneer wij zo denken aan de grootheid van Christus' koningschap, dan gaan onze gedachten onwillekeurig naar wat aan het slot van het boek Ester wordt opgemerkt over de heerschappij van Mordekai. Wij lezen daar over 'de grootheid, waartoe de koning Mordekai verheven had', en ook dat hij 'in aanzien was (of volgens de Statenvert.: *groot* was) bij de Joden' (Est. 10:2-3). Zoals Mordekai namens koning Ahasveros regeerde over de toenmalige wereld, zo zal de Zoon Zelf namens God de Vader regeren totdat alle vijandige machten aan Hem zijn onderworpen en als laatste vijand ook de dood is tenietgedaan. Dan breekt de eeuwige toestand aan, waarin alles in harmonie zal zijn gebracht met God, zodat God alles in allen zal zijn (1 Kor. 15:24-28).

Ten slotte dienen wij onszelf af te vragen in hoeverre Christus nu reeds groot is voor ons hart? Inderdaad, Hij zal groot zijn, daaraan hoeven wij niet te twijfelen. Hij zal de eer ontvangen die Hem rechtens toekomt, want de Vader zal Zijn Zoon *grootmaken* voor het oog van de hele schepping. Maar wij moeten onszelf afvragen of Hij nu reeds wordt *grootgemaakt* in ons leven. De apostel Paulus kon dat van zichzelf zeggen, want het was zijn vurige wens dat 'zoals steeds, ook nú Christus zal worden grootgemaakt in mijn lichaam, hetzij door mijn leven, hetzij door mijn dood' (Fil. 1:20).

Wanneer Christus in ons wordt grootgemaakt, zal Hij gestalte in ons krijgen (Gal. 4:19). Zijn leven, Zijn karakter, zal in ons zichtbaar zijn. Dat is de praktische toepassing die wij ook mogen maken naar aanleiding van deze overdenking. Is de heerschappij van de grote Koning, die straks de wereld zal vervullen met gerechtigheid en vrede, merkbaar in ons leven? De Vredevorst, die straks de vrede op aarde zal brengen, is machtig die nu reeds te geven te midden van de Zijnen. Hij wenst groot onder ons te zijn en de eerste plaats in te nemen onder vele broeders (Rom. 8:29; Kol. 1:18).

**God heeft het licht ontstoken,
met vrede ons gegroet,
de zwarte nacht doorbroken
in 't Kind van vlees en bloed.
Zijn liefde daalde neer,
de Koning is geboren,
geprezen zij de Heer.**

Gedicht uit het kerstverhaal
van Joke Verweerd
in 'Het Geschenk'

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '... *groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus*' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl